

Syn zápasníka vyhrál první titul v jedenácti

Legendární hokejový útočník Vsetína i Zlína **Rostislav Vlach** celkem osmkrát ve své bohaté aktivní kariéře získal mistrovský pohár

deník
Daniel Ostrčilík
redaktor

daniel.ostrcilik@denik.cz

Zlín – Vůbec první titul slavil už v 11 letech v mladších zácích. „Vyhráli jsme poslední zápas v Pardubicích,“ vybavil si **ROSTISLAV VLACH**, legendární útočník Zlína, Jihlavy, Vsetína a Zvolenu. Kde zrovna byl, tam teklo šampaňské, pivo i hektolitry slivovice proudem. Celkem osm mistrovských titulů, doma v krabici mu leží i tři bronzové medaile z mistrovství světa, jedna z olympiády i kanadského poháru. Posledním titulem se Zlínem v roce 2004 svoji bohatou sbírkou uzavřel.

Přítom rodák z Přerova a syn šampiona republiky z roku 1954 v řecko-římském zápase byl mezi ševci dlouho nezáadoucí osobou. Byl to totiž on, kdo v roce 1994 vylovil kotouč z kaluže a rozhodl o premiérovém extraligovém zlatu pro valašského rivala ze Vsetína. „Našli se i několik let poté takoví, kteří to nemohli skousnout. Ale dnes už si spíš lidé, když na to přijde řeč, zavzpomínají a pousmějí se,“ oddechli si pro seriál Deníku Rostislav Vlach, mimochodem dnes úřadující kouč vicemistrů extraligy, majitelů prezidentského poháru pro vítěze základní části. A také trenér roku.

Pomáhají vám vlastní nabyté zkušenosti z úspěšné kariéry?

Je důležité, když to člověk hrával a čerpá z toho. Jsou tam věci, které mohu využít, ale také které použít nejdu. Praxe je hodně důležitá, protože v některých situacích na ledě člověk pozná, jestli to může fungovat.

Spoustu kluků, se kterými jste hrával a slavil mistrovský titul, dnes trénujete. Musel jste se změnou pozice z hráče na trenéra vůči nim změnit vztah a celkovou komunikaci?

Myslím, že ne. Je to o respektu jeden ke druhému. Když to funguje, nejsou tam žádné problémy. Měl by tam být nějaký odstup, ale ne zase takový, abych si vytvářel umělý respekt způsobem, který mně není přirozený. U nikoho nezbabím, takže se s kluky snažím komunikovat a vycházet s nimi vesměs dobře. Samozřejmě držím nějakou latku, pod kterou nejdu.

GÓL Z KALUŽE

Na ledě, kde se poprvé postavil na brusle, trefil Vlach Vsetínu první titul. V prodloužení čtvrtého zápasu finále v 18. vteřině finále vstřelil jeden z nejslavnějších gólů. Takzvanou „brankou z kaluže“, když zlínskému obránci Kowalczykovi nešťastně uvázl kotouč za brankou Jaroslava Kameše. „Byla to otázka štěstí. Když se podíváte zpětně na video, tak jedna věc byla, že se tam puk vůbec zastavil a druhá věc bylo zasunutí tenkrát Jardovi Kamešovi mezi betony. Bylo tam tolik místa akorát na ten puk a já jsem ho tam trefil. Rozhodovaly milimetry. Měl jsem hodně štěstí, ale to ke sportu patří. Tenkrát vůbec bylo pro region derby Vsetín–Zlín velmi atraktivní. Lidé na to strašně rádi chodili. Mělo to náboj, zvlášť finále, které se opakovalo ještě jednou.“

To musí vědět i hráči a nesmí toho zneužívat.
Musel jste se jako trenér v něčem změnit?

Od dob hráčské kariéry se u mě zlepšila komunikace, protože jsem nikdy nebyl příliš mluvný. Snažil jsem se vše dokázat vlastní hrou. Musel jsem se změnit v komunikaci s hráči. Je to hodně důležité, aby vztahy fungovaly. I oni musí vědět, na čem jsou, aby si k trenérovi vytvořili nějaký vztah.

Vášim snem je prý vychovat prvotřídního hráče pro světový hokej. Je ve Zlíně někdo takový?

Z mladých kluků jsou tady talenti, kteří by mohli do budoucna hrát i v národním mužstvu a možná se dostat i do NHL. Nechci je konkrétně jmenovat, ale ti hráči tady jsou a bude záležet jen na nich, jak ve své výkonnosti budou postupovat. A zda i oni budou mít ambice a štěstí, aby se prosadili dál.

Je těžší vyhrát titul jako hráč, nebo jako trenér?

(Pousměje se.) Je to stejně těžké. Zvlášť v dnešní době, kdy je soutěž vyrovnaná. Stačí drobné detaily, zranění, trochu smůly a výkyv formy a můžete být z kola ven. Je to dlouhá cesta a získat a už vůbec obhájit titul je hodně složité. Chce to ve výkonu velkou odhodlanost.

Ve Zlíně jste získal svůj poslední ze sedmi republikových mistrovských titulů. Kam ho mezi čtyřmi vsetínskými a dvěma jihlavskými triumfy řadíte?

Rozhodně bych je nestavěl do žebříčku. Každý titul je v něčem specifický, v něčem

NAPOSLEDY POHÁR NAD HLAVU zvedl hlavní kouč zlínských hokejistů Rostislav Vlach v roce 2004 v dresu mateřského Zlína. Foto: archiv

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 ROSTISLAV VLACH?

„Působím jako trenér ve Zlíně. Hlavní změnou za těch devět let pak bylo, že jsem ukončil aktivní kariéru a začal trénovat. Jsem rád, že tady mohu působit, zatím to funguje a nějaký pátek to vydrží.“

krásný. Všechny měly své kouzlo, každý mi něco připomíná. Něčím jsem se na něm podílel a něco jsem s mužstvem prožil. Každý sportovec jde za úspěchem, má ho rád a právě pro něj ten sport dělá.

Byl se Zlínem v něčem jiný?

Rozhodně byl nečekaný. Nejen fanoušci, ale i hráči a vedení asi nepočítali s tím, že by se to mohlo podařit. Měli jsme dobré mužstvo, na play off se ještě posílilo. Tým byl na všech postech silný, byli v něm zkušenější hráči, což ve vyřazovacích bojích rozhoduje. Navíc musíme uznat, že jsme měli i štěstí, které ke sportu patří.

Máte vůbec čas vzpomínat během každodenního stresu?

Nostalgiecky rozhodně nevzpomínám. Spíš mi některé momenty připomenou situace na ledě nebo další věci, které se mi přihodí. To si vždycky řeknu, jo, to bylo podobné, jak jsme tenkrát vyhráli. Rozhodně si ale doma nepouštím videa a nevzpomínám, jak to bylo hezké a co to všechno obnášelo. Když v televizi ukazují záběry v televizním hokejovém pořadu Bully, blesknou mi některé momenty hlavou.

Zrovna minulou středu se mi stalo, že za mnou přišla

Rostislav Vlach sedí ve vláčku, který mistry vozil Zlínem.

nějaká paní a hned mi připomněla, že si mě pamatuje, jak jsme jezdili vláčkem, když jsme se stali mistry. Říkal jsem jí, že to bylo pěkné, ale tenkrát jsme byli hodně unavení. Takže při takových chvílích si to osvěžím.

Kde máte medaile?

Budou někde v krabici, ale nevím přesně kde. Přiznám se, že jsem je měl dřív v prosklené skřínce, kde jsem měl poháry nebo medaile. Ale vyměňovali jsme nábytek a už na to nebylo místo, tak jsem je dal do krabice. Možná někdy v budoucnu se na to místo najde. Rozhodně to ale není tím, že bych si těch medailí nevážil.

Třeba památné dresy ze Vsetína nebo Jihlavy také ještě máte?

Ty mám schované a pět dresů je dokonce zasklených. Mám je na chalupě. Až bude trochu času, rád bych si je tam pověsil. Ale jen na chalupě, tam tolik návštěvy nechodí.

Kromě úspěchů jste ale také zažil pády. Jeden z nich se váže i na nevydařenou sezonu 2002/2003, kdy jste přišel jako náhrada za odcházející dvojici Lešku a Čajánka. Jenže jste skončili předposlední. Neměl jste chuť odejít?

Do poloviny sezony mi to moc nešlo. Do ledna to byl z mé strany velmi špatný výkon. Možná to bylo i tím, že po mém příchodu každý očekával víc. I z mé strany to byla přemotivovanost, jelikož jsem chtěl dokázat, že i v mých letech ještě umím hrát. Pak z toho ale vznikla křeč a nevydařený výkon. Po Vánocích jsem si říkal, že se nebudu nervovat, že to bude moje poslední sezona a budu hrát bez starostí a nervů. Pak se mi začalo dařit a závěr sezony mi vyšel a z toho důvodu mi byla nabídnuta smlouva i

na další sezonu. Říkal jsem si, že přece dvě sezony za sebou nemůžou být nepovedené. Museli jsme fanouškům dokázat, že to byla jen náhoda. Na nabídku jsem kývl a nakonec se to podařilo.

V klubu tenkrát panovalo rozčarování a mezi fanoušky velmi pochmurná nálada. Kde nastal mezi těmi sezonami zásadní zlom?

Čada, běž na led!

Dnes už mu tak říkají jen výjimečně, ale během aktivní kariéry se Vlachovi v kabinách neřeklo jinak než Čada. Jak k přezdívkám přišel? „Na vojně v Jihlavě byl Standa Neveselý v některých situacích zmatený a rád si pletl jména hráčů. Podle jména přiřadil příjmení. Pět let přede mnou tam hrával Rosta Čada z Brna, který v současnosti trénuje Slovan Bratislava. Stalo se víckrát, když řekl Čada na led, nikdo nevěděl, koho myslel. Pak ale ukázal na mě, no Rosta Čada. Nestalo se to jen mě, hráčů bylo víc.“

Asi příchodem Ernesta Bokroše. Každý trenér má své metody, které prosazuje. Pro každého z nás to bylo po jeho příchodu něco jiného. Byl to nový a navíc cizí trenér. Fungovalo to a určitě to bylo dané i herní disciplínou, kterou po nás Ernest Bokroš vyžadoval.

Jak jste vy dva spolu vycházeli?

Neměli jsme spolu problémy, protože jsem ho zažil ve Zvolenu, kde jsme také vyhráli titul. Věděl jsem, jak pracuje, jaké má metody a jaký je to člověk. Byl přísný a striktní, především pak na mladé kluky. Vyžadoval plnění pokynu do detailu. Měl svou filozofii, kterou chtěl dodržet. Byl jedním z důvodů, proč byl Zlín úspěšný.

Když se na to podívám zpětně, ze svého již trenér-

ského pohledu, s kluky pocházejícími ze Zlína se velmi dobře spolupracuje. Nejsou s nimi problémy, nevznikají žádné excesy. Nebo alespoň za mého působení nikdy nebyly. Potvrdí mi to i Ernest, protože po odchodu ze Zlína řekl, že se ve Zlíně cítil velmi dobře a takový kolektiv, jaký měl za svého působení, nikde jinde nezažil. Je to možná dané moravskou povahou, kluci jsou pracovití a nejsou žádní lumpové. Trenér to má pak jednodušší.

Ale vy jste poté veřejně dal na jevo svou nespokojenost s vytížením na ledě.

Byl jsem totiž zvyklý hodně hrát. Navíc ve Vsetíně se na čtyři pětiky moc nehrálo, takže jsem byl vytěžovaný víc. Potřeboval jsem být pořád v tempu a záprahu, a když tomu tak nebylo, moje výkony nebyly dobré. V play off jsem ale naopak dostával hodně prostoru a Ernest mě využíval už podle mých představ. Možná bylo i jeho záměrem mě takhle připravit. Ze Zvolenu věděl, že se mi ve vyřazovacích bojích dařilo a moji formu chtěl načasovat. Nikdy jsem se ho na to neptal.

Jak se vzájemně doplňovali s asistentem Jaroslavem Stuchlíkem?

Ernest byl hlavní trenér, takže ze své pozice musel rozhodovat. Nevím přesně, v jakém rozsahu, ale podle mě všechno řídil Ernest Bokroš.

Vzal jste si do své trenérské kariéry od Bokroše něco?

Každý si může od toho druhého něco vzít. Mohou to být jen maličkosti, nemusí to být celá koncepce. Trenéry ale posouvá dopředu, když od někoho přebírají nové pozitivní věci pro trénování a koučink. Takže něco jsem si od něj vzal, především v začátcích ve Vsetíně, takže i z jeho práce jsem čerpal. Ale nebylo to kopírování.

Můžete být konkrétní?

Těch věcí je hodně a nechtěl bych je specifikovat. Ovšem jednou z řady věcí, na které si zakládal, byla dobrá a pečlivá obrana. I u mě tohle zakotvilo a využíval jsem to ke své další práci. Důležitá obrana je opravdu důležitá, nehledě na to, zda chceme produkovat ofenzivní nebo defenzivní hokej.

Tu jste taky musel v sobě najít v roce 1997, kdy jste extraligu i následné mistrovství světa odehrál se sešroubovaným kotníkem. Bolelo to?

Ne, pak už ne. Měl jsem zlomený kotník, takže nejhorší byly začátky. Vzhledem k tomu, že jsem chtěl rychle zpátky na led, léčení jsem úspěšal a po sezoně mi doktor řekl, že není pořádně srostlý a potřebovalo to sešroubovat tak, abych nebyl do budoucna invalida. Takže po sezoně jsem musel na operaci. Vzhledem k tomu, že doba léčení by zasahovala do sezony, dohodli jsme se, že šrouby vytáhneme až po ní. Od začátku to ani tak nebolelo, jako spíš omezovalo. Během sezony už jsem to jen v noze cítil a kotník ještě dodnes není úplně stoprocentní. Proto i dnes hráčům radím, že vážná zranění jsou potřeba doléčit, protože následky jsou dlouhodobé.

Spojený jako pupeční šňůrou jste se Vsetínem, kde jste považován za legendu. Jak často se tam nyní dostanete?

Na hokeji jsem byl naposledy v minulém roce. Někdy kolem Nového roku jsem tam byl za kamarády. Teď jsem tam dlouho nebyl, ale rád se tam vracím. Je to malé sympatické městečko s dobrými lidmi. Hokej přispěl k tomu, že tam mám spoustu známých.

Rostislav Vlach

Narozen: 3. 7. 1962 v Přerově
Bývalé kluby: Gottwaldov (1980–82, 1984–90), Jihlava (1982–1984), Joensuu (Finsko (1990–92), Geretsried (1992–93, Německo), Vsetín (1993–1998, 2001/2002 a 2004/2005), Opava (část sezony 1998/99), Skalica (Slovensko – 1997–2001), Zvolen (Slovensko – část sezony 2000/2001)
Největší úspěchy: hráčská kariéra: čtyřnásobný mistr extraligy se Vsetínem (1995, 1996, 1997, 1998), 2x Jihlava (1983, 1984), 1x Zlín (2004), 1x Zvolen (2001), bronz z MS 1987, 1989, 1997, ZOH 1988 a Kanadského poháru 1987.

V reprezentaci 97 zápasů a 10 branek.

Trenérská kariéra: vicemistr extraligy (12/13, Zlín).

Premiéry v nejvyšší soutěži: Zápas: 26. září 1980: 1. kolo: Gottwaldov – Sparta 2:3 v prodl.: „První zápas si už nevybavím.“ Branka: 7. října 1980: 4. kolo: Gottwaldov – Vítkovice 6:3. „Dal jsem ho Šindelovi z levé strany po sólovém nájezdu a blafáku do šibenice.“

Právě v metropoli Valaška vás naučili pít slivovici?

To už jsem uměl předtím. (Směje se.) Slivovice k tomu prostě patří. Naučili mě pít různé druhy, protože je jich hrozně moc a mnohé z nich jsou velmi dobré.

Vzpomenete si, jak jste se do Vsetína vůbec dostal?

Hrál jsem v Německu a tenkrát za mnou přišel Roman Zubík, který mě lákal do Vsetína. V té době mi bylo třiatřicet a chtěl jsem ještě nějaký rok vydržet v zahradě, ale nic vhodného se neukázalo. Tehdy jsem tam šel s obavou, ale dnes toho nelituji. Nevěděl jsem, jak to bude vypadat a vůbec fungovat, protože hráčů tam ještě moc nebylo. Roman mi ale tenkrát slíbil, že budou hráči i peníze a všechno bude na chystané.

OTEVŘEL ARÉNU

Nablýskaná Sazka aréna čekala v dubnu 2004 ve třetím zápase finále téměř 49 minut na první gól. Slavnostním střelcem se stal zlínský útočník Rostislav Vlach a pomohl Zlínu k obratu v sérii nad pražskou Slavií. „To byl také jeden ze šťastných gólů. Byla to střela od modré čáry a já jsem puk ve vzduchu tečoval přímo do vika. V první fázi to rozhodčí neviděl a přijel se zeptat, kdo ho dal. Já jsem mu odpověděl, sice jsem to tečoval, ale napište to Zubovi. V té chvíli to bylo jedno. Byl to gól, který nám pomohl vést v celé sérii. Šlo pak především o konečný výsledek celé finálové série. To bylo podstatné, ne první gól.“